

16. Oliver S.M. Reputation and Leadership in a Public Broadcast Company / Sandra M. Oliver, Anthony Clive Allen // Handbook of Corporate Communication and Public Relations: Pure and Applied [Ed. by Oliver S.M.]. — N.Y. : Taylor & Francis e-Library, 2005. — [Електронний ресурс] Режим доступу: <http://www.eBookstore.tandf.co.uk>. — Заголовок з екрана.
17. Wilber K. Introduction to Integral Theory and Practice: IOS Basis and the AQAL Map / K. Wilber // AQAL Journal of Integral Theory and Practice. — Spring 2006. — Vol.1, No.1. — P. 1–38.

ДЖЕРЕЛА ІЛЮСТРАТИВНОГО МАТЕРІАЛУ

18. Внутрішні війська МВС України : офіційний сайт : головна сторінка. — [Електронний ресурс] Режим доступу: <http://www.vv.gov.ua>.
19. At this moment. — [Електронний ресурс] Режим доступу: <http://www.youtube.com/watch?v=AbfPj00pTNY>.
20. Gendarmerie nationale: site officiel. — [Електронний ресурс] Режим доступу: <http://www.gendarmerie.interieur.gouv.fr/fre//Media/Videos>
21. I am the Guard // National Guard of the USA. — [Електронний ресурс] Режим доступу: http://www.atpl.net.au/2/sample/pdf/atpsample_8206.pdf.
22. Let's all join the National Guard!!! : Internet forum. — [Електронний ресурс] Режим доступу: <http://forums.totalwar.org/vb/archive/index.php/t-126324.html>.
23. National Guard: youtube channel. — [Електронний ресурс] Режим доступу: <http://www.youtube.com/user/nationalguard>.
24. US National Guard: official page. — [Електронний ресурс] Режим доступу: http://www.Nationalguard.Com/Guard-Basics/Videos?Icid=Sitemap_Videos_20120514

В статье рассматривается коммуникативная специфика имиджа правоохранительной организации. Определяются сущность, коммуникативные характеристики и стратегии формирования имиджа правоохранительной организации на материале имиджевых видео внутренних войск МВД Украины, Национальной Гвардии США и Национальной жандармерии Французской Республики. Предлагается коммуникативная модель формирования позитивного имиджа правоохранительной организации.

Ключевые слова: имидж, образ, имидж организации, коммуникативная стратегия, речевая тактика, имиджеформирующая категория.

The article highlights the communicative specificity of law-enforcement organizational image. The nature, communicative features and strategy of law-enforcement organizational image formation are identified on image videos of the Interior Troops of the Ministry of Internal Affairs of Ukraine, the US National Guard and the National Gendarmerie in France. The communicative model of law-enforcement organizational image formation is suggested.

Key words: image, organizational image, communicative strategy, verbal tactics, image formative category.

УДК 811. 61.81'342.8/9

ЛІНГВОПРАГМАТИЧНІ ОСОБЛИВОСТІ ІСПАНСЬКОЇ НАРОДНОЇ КАЗКИ

Наваренко І.А.,

Київський університет імені Бориса Грінченка

У роботі обґрунтовано теоретичні засади іспанської народної казки, а також на підставі використання комплексного підходу досліджено її жанрово-композиційну й лінгвопрагматичну специфіку. Розглянуто вплив жанрових особливостей казкових оповідей на їх мовне оформлення та на формування структурно-змістової організації тексту. Створено інваріантну композиційну модель іспанської народної казки, з'ясовано прагматичні функції незмінних структурно-змістових компонентів іспанського казкового тексту. Визначено способи та засоби вербалізацій авторських інтенцій в тексті казки.

Ключові слова: іспанська народна казка, засоби вербалізації, прагматична спрямованість тексту, композиційна структура, інваріантна й варіантна композиційні моделі.

Тексти казок є предметом вивчення вже багато століть. Вони привертали увагу етнографів (М.І. Костомаров, П.О. Куліш, І.І. Манжура, Є.М. Мелетинський), літературознавців (А. Арне, О.М. Афанасьєв, О.Ю. Бріцин, В.Я. Пропп), педагогів (А.О. Маніченко, Л.Б. Фесюкова), філософів (М. Луїза фон Франц, К. Густав Юнг), які досліджували джерела фольклорних казок і підготували ґрунт для

глибокого аналізу казки як невичерпної духовної скарбниці народу. Так, філологи розглядали жанрові особливості літературної казки (Л.В. Овчинникова); мовну картину фантастичної казки (О.Ф. Лавриненко, К.П. Єсипович); семантико-синтаксичну структуру казки (О.Ф. Леонтєва, С.В. Шевчук); структурну форму мовлення персонажів (Т.І. Вавринюк); жанрові особливості різних видів казок (А.В. Анікін, О.Д. Нефьодова). Були визначені поетико-стильові традиції фантастичної казки, особливості комунікативно-прагматичної організації (Н.Л. Мاستилко); питання інтонаційної динаміки казки (Т.І. Саєнко).

Саме тому **актуальність** роботи зумовлюється загальною спрямованістю сучасних досліджень на вияв механізму побудови комунікативно ефективного дискурсу з урахуванням інтеграції одиниць різних мовних рівнів для створення ефективної моделі мовленнєвого акту.

Метою дослідження є визначення лінгвопрагматичних особливостей текстів іспанської народної казки шляхом виявлення їх комунікативних стратегій і тактик.

Досягнення поставленої мети зумовило вирішення таких **завдань**:

— встановити концептуальні основи дослідження процесу актуалізації текстів іспанської народної казки;

— окреслити жанрові ознаки цих текстів;

— визначити комунікативний та прагматичний потенціал текстів іспанської народної казки;

— виявити їх лінгвопрагматичні особливості.

Матеріалом дослідження слугують тексти іспанських казок, дібрані зі збірників фольклорних творів іспанської літератури.

Досягнення поставленої мети й розв'язання конкретних завдань дослідження ґрунтується на загальних положеннях *системного аналізу* із застосуванням таких методів та прийомів: *метод лінгвістичного спостереження* при визначенні жанрових характеристик іспанської народної казки, *метод семантичного й комунікативно-прагматичного аналізу* для визначення структурної будови зв'язного тексту, *статистичний* — для опрацювання отриманих результатів.

Періодом становлення іспанської народної казки як жанру називають конкретний історичний період: від можливої появи перших усних жанрів місцевою мовою до перших писемних пам'яток іспанською мовою (XV—XVII ст.). Це початок становлення національної мови й літератури, який є періодом виокремлення художнього повідомлення на фоні інших. Національна літературна мова з'явилася раніше, ніж безпосередньо сама національна література, але писемна літературна мова не є первісним утворенням, вона з'являється на ґрунті усної народної творчості та використовує досвід дописемної літератури [1, 12]. Історичний взаємозв'язок мови й літератури виражає закономірності розвитку самотньої духовної культури народу, животворні сили якої — історія, звички, бажання, мета, віра, почуття, пісні, казки — сприяють динаміці вдосконалення мовних форм думки, мовних процесів у мовленнєвій діяльності [2, 32].

Сучасні дослідники іспанської народної казки як пам'ятки усної творчості (А. Родрігес Альмодовар, М. Аурільо Еспіноза) говорять про приналежність казкових творів до конкретного історичного періоду, про їхню роль в історії формування національної мови й літератури. Тому, за їх визначенням, текстам іспанської народної казки притаманні закріпленість тематики, інваріантність композиційної структури, чітка співвіднесеність із жанровими ознаками.

Саме слово «казка» з'являється в писемних джерелах не раніше XVI ст. і набуває сучасного значення з кінця XVIII — початку XIX ст. Відомо, що слово «казка» (*исп.* — cuento; *фр.* — conte) увійшло в романські мови з латинської від *compitus*, що означає *переказування, перерахування*. У XVIII ст., коли казка почала своє самостійне існування, термін *cuento* або еквівалент *fábula* (хронологічно послідовне зображення подій і пригод у художньому творі; розповідь про події, змальовані в епічних, драматичних, ліро-епічних сюжетах твору) у літературознавстві є рівноправним з термінами *роман, повість, оповідання (cuento, novela)*.

Незважаючи на те, що публікувалися численні збірки казок і казкових оповідань, лише у XIX ст. казка була визначена як літературний твір, домінантними ознаками якого є фольклорна основа та обов'язкова настанова на відсутність вірогідності (*relato sin garantía histórica / оповідання без історичної достовірності*, як визначив Х. Коромінос). Для позначення відповідного виду усної прози в європейських мовах використовувався також термін «байка» (*cuento corto, fabulilla*), який був витіснений новим — «казка» (*cuento, fábula*). Підтвердженням цього є підручники з риторики, які дозволяють говорити про початковий період визначення іспанської народної казки як окремого літературного жанру.

Іспанські усні народні казки (*cuento áureo* — золота казка) — це невеликі за обсягом прозові оповіді усної форми. Їх розповідали у час спекотної сієсти або біля нічного ліхтаря, на відпочинку або під час подорожі, на вечірках або зібраннях, в селах або містах селянам, поважним персонам, навіть ко-

ролям та їх оточенню. Ранні іспанські казки були схожі на анекдоти, якими пожвавлювали бесіду. Дослідники іспанської народної казки визначають такі функції усної казки періоду її формування як жанру: розвеселити, захопити, зацікавити [6, 27–30].

Казки здавна посідали в історико-культурному житті народу Іспанії одне з чільних місць, що зумовлювалось їх здатністю проникати в різноманітні сфери життя, відбивати найхарактерніші риси повсякденного буття, конкретним виявом прагнень захопити художню уяву найширшого кола різних за своїм характером слухачів. Неодмінною передумовою життєвості казки, запорукою популярності є гармонійне поєднання художнього вимислу з установкою на те, щоб розважити, заінтригувати слухача, полонити його уяву неймовірністю відображуваних подій та ситуацій. В іспанській казці, як і в казках інших європейських народів, фантастичне органічно поєднується з історичним елементом.

Іспанська народна оповідальна творчість, зберігаючи характерні національні риси, водночас виразно тяжіє до загальносвітової фольклорної традиції, перегукується з нею. Розвиваючись протягом тривалого часу, вона постійно збагачувалась, засвоюючи кращі здобутки місцевих традицій та активно взаємодіючи з казками інших народів. Унаслідок цього в іспанських народних казках склалась характерна поетика, розвинувся суто народний стиль художнього відбиття дійсності.

Дослідники фольклору називають три джерела походження іспанської народної казки, яка в XVII ст. виокремилась у самостійний жанр, а саме:

- 1) зі Стародавнього Сходу — старі теми і сюжети, які були розповсюджені по всій Європі (*misoginia* — про презирливе відношення жінки, *adulterio* — про подружні зради; *burlesco* — гумористичні);
- 2) численні греко-латинські казки, які наслідують лінії католицьких і латинських сюжетів — захоплення класичним світом, гуманізм, релігійна спрямованість казкових творів;
- 3) короткі анекдоти про відомих людей [6, 30].

У текстах іспанських народних казок змальовано антагоністичні стосунки в соціальній сфері — між бідняками й панівною верхівкою (“*El pandero de piel de piojo*”), у сім’ї — між чоловіком і дружиною (“*Pereza y testarudez*”), в особистих стосунках між простими людьми — лінивим і працьовитим, дурнем і мудрим (“*El préstamo*”, “*Simón el Tonto*”). Іспанська народна казка порівняно з іншими казковими оповідями є найбільш наближеною до реальної дійсності суспільства. Конфлікт у цих творах переважно виникає у сфері соціальних відносин або сімейних стосунків і розв’язується не за допомогою магічного помічника, а завдяки власним зусиллям героїв [3].

У XVI–XVII ст. надається перевага літературним опрацюванням, ніж усним народним текстам, через що народні казки починають витіснятися. Так, Іспанія «золотої доби» — це батьківщина провідного прозового жанру новоєвропейської літератури. Саме в Іспанії роман бере свій початок. Науковці говорять про два варіанти появи жанру: від «*Дон Кіхота*» Сервантеса і від шахрайських романів («*Життя Ласарільо з Тормес*»), прообразом яких є народні казки. Іспанська література «золотої доби» утворюється і розвивається під впливом італійської новелістики. Як жанр, новели остаточно оформились під пером Сервантеса — творця “*Novelas ejemplares*”. Вони стали різновидом оповідань (*novela pintoresca, novela picaresca, novela corta, cuento novelado*), суть яких полягала у розширенні можливостей новели порівняно з традиційною казкою [6, 50]. До таких перехідних творів — від казки до новели — відносять перші друковані твори: “*Las olas del padre Felipe*”, “*La historia de Quiquibio*”, “*El patrañuelo*”, “*Novela cortesana*”.

Кортасар і Більері, досліджуючи іспанську казку епохи Відродження, характеризують її як вже остаточно сформований окремий жанр і говорять про виникнення в той час чарівної казки і пригодницьких коротких оповідань, першоджерелом яких була казка. Казкові герої епохи Відродження набувають характерних рис, персоніфікуються, ускладнюється сюжет. У тексти вкраплюються діалоги з метою надання мовленню казки більшої експресивності й виразності.

Традиційність норм побудови народної казки, які поширюються як на форму, так і на зміст оповіді, її універсальність та відсутність авторського права на текст остаточно відмежовують у той період народну казку від літературно опрацьованого авторського тексту.

Проте з часом в іспанській бароковій прозі починає переважати риторичний початок. Він підпорядковує собі ренесансне «наслідування природі». Образ «персонажа внутрішнього» в літературі того періоду змінюється типом «персонажа зовнішнього», стурбованого тим, як він виглядає в очах інших, що вибудовують своє «я» за канонами, які йому нав’язуються соціумом. Стиль прози бароко характеризує химерне переплетіння алегоричної образності й натуралістичного гротеску, фантастики й побутописання. Усе частіше прозаїки (наприклад, Ф. де Кеведо) тяжіють до розробки (у тому числі й пародійної) вже існуючих фабульних схем, до стильових кліше фольклорних текстів. Разом із тим, «літературність» їх текстів парадоксально поєднується з використанням прийомів стилізованого мовлення, «майданного» гротескного слова, низового фольклору (José Manuel Blecua).

У цілому іспанська проза першої половини XVII ст. розвивається шляхом відходу від романної традиції: перевага надається алегоричній «епопеї в прозі» (*“El Criticón”* Б. Грасіана), дотепним повчальним висловлюванням (*“Oráculo manual”* Б. Грасіана), сатиричному “баченню” (*“Los Sueños”* Ф. де Кеведо), виходом перших збірок казок (*“Emblemas morales”* С. де Коаррубіаса). Усупереч труднощам історичного шляху, іспанська казка еволюціонувала і свідчила про те, що в мистецьких пошуках іспанські письменники йшли в ногу з письменниками Європи і світу.

М. Аурілло Еспіноза, дослідник “«золотого періоду», пише, що тексти казок того часу, які збирали і відбирали, підлягали літературній інтерпретації. Вони подорожували від одного автора до іншого, і кожний довершував казковий текст своїми варіантами. Педро Руїс Перес у своїй праці *“La historicidad del discurso y el carácter oral del cuento no literario”* зазначає, що XVI–XVIII ст. — це процес розмежування між фольклорною і літературною казками, це формулювання наукової парадигми, яка наслідуються дотепер.

Вказаний хронологічний період є періодом виокремлення піджанрів казки: дидактична фабула — *didácticos*, новели про видатних людей — *facecia*, оповідання про класичних героїв — *apoteigma*, фабула про тварин — *cuento etiológico*, виховні короткі оповідання обов’язково з прислів’ям, гумористичні оповідання — *chiste*. З’являються перші спроби класифікації казки (П. Руїс Перес, М. Чевальєр), ускладнюється її визначення, додаються чарівні й релігійні казки. Герої цих казок — жінки і чоловіки, дурні та кмітливі, красиві або потворні герої, але найбільш поширеними й популярними все ще залишаються гумористичні казки.

Час і простір іспанських казок (як і казок інших народів) обмежені — немає передісторії, зображуються лише деякі фрагменти з життя. Мова йде про події, які почалися й закінчилися в конкретний хронологічний проміжок. Наприклад: *Un día... / Одного дня...; Era maravilloso día de primavera... / Був чудовий весняний день...*

Парадокс текстів іспанської народної казки полягає в тому, що за умови мінімальної інформації віддзеркалюється максимальна площа соціальних звичок: (зображується побут, традиції, відносини між людьми, колорит національної мови тощо). Іспанська казка — це картинка епохи, де є усі соціальні класи, звичаї релігійної церемонії, життя простих і титулованих людей (селян, королів, суддів, шахраїв, хвастливих кавалерів тощо).

Характерною особливістю є також невелика кількість персонажів (1–3). Наприклад, у казці *“La cigarra y la hormiga”* діють цикада й мураха, *“Pulgarcito”* — чоловік і блоха, *“Sarita y sus ovejitas”* — дівчина і двоє незнайомих, *“La abejita Isabel”* — бджілка, *“La rana que se durmió”* — одна жабка.

Казкар — хроніст подій, який лише дозволяє діяти персонажам, він не оцінює героїв, тільки дає їм характеристику: *кульгавий (cojo), потворний (feo), боягузливий (cobarde), дурний (tonto)*. Наприклад: *Los dos mayores eran inteligentes y aplicados, pero el tercero era algo simplete y le gustaba más jugar que estudiar (“La gaita maravillosa”). / Два старших були розумними і старанними, але третій був трохи простуватий, і йому більше подобалося грати, ніж вчитися.*

Зазвичай казкар для аудиторії залишається незнайомим: нам нічого не відомо про його соціальний статус, походження. Ми лише чуємо його розповідь. Наприклад: *Cuéntase que había una vez un Príncipe llamado Andana, hijo del rey Perico y la reina Mari-Castaña, que tenía gravísimo defecto de carecer de memoria (“El príncipe desmemoriado”). / Розповідають, що жив одного разу принц, на ім’я Андана, син короля Періко і королеви Марі-Кастаньї, у нього була дуже важка вада — відсутність пам’яті.*

Кожний твір іспанської народної казки має свою внутрішню систему, індивідуальну особливість викладення сюжету. Письменники-фольклористи збирали казки, відбирали і згрупували їх за жанровими ознаками. Спочатку це були зібрання без класифікації за темами або за іншою організацією. Так, першими друкованими збірниками казок, що дійшли до наших часів, і в які увійшла казка як рівноправний художній текст, є *“Libro de Alejandro”* (XIII ст.). У цьому збірнику надруковані різні за жанром стародавні тексти, а також збірники казок Тімонеди і видавництва Санта Крус (*“La Floresta española”*).

Збірки казок зазначеного періоду відповідають законам художньої літератури. Якщо в усних казках не наявні складні форми, то художньо опрацьовані казки стають більш розлогими, описовими. Вони вже не нагадують розмову в цей момент, не є продовженням попередньої розмови. Це — самостійні художні твори з детальними описами, системою образів і домінуванням естетичної ідеї. Але в усіх текстах залишається центральною ідеєю боротьба *добра і зла* і обов’язкова перемога добра.

Іспанські народні казки збереглися у вигляді манускриптів чи друкованих текстів. У манускриптах залишилися казки, які видавництво вважало несерйозними для того, щоб надрукувати (*“Luis de Pinedo”, “Caribay, Arguijo”, “Zapata”*). Але збереглися збірки, які були не лише видані, а й перевидані десятками примірників (*Мехна* — 26 примірників, *Santa Cruz* — 20). Дослідник іспанської народної казки «золотого періоду» Педро Руїс Перес вважав, що доступ до видавництва отримали лише ті тек-

сти, які мали виховне значення, а решту не було необхідності друкувати. Надруковані розважальні казки потрапили до збірки Тімонеди лише тому, що він сам був видавцем і самостійно добирав тексти для друку.

Іспанська казка зазнає великого впливу італійської культури у період свого становлення. У цей час виходить значна кількість збірників із перекладеними італійськими та іспанськими казками із запозиченими італійськими сюжетами, мотивами й персонажами.

Р. Менендес Пидаль зауважував, що з появою друкованих текстів з'явилася велика кількість варіантів казок. До традиційних усних оповідань додалися нові персонажі, змінилися місця подій і час, але жорсткий каркас самого тексту й головна його мета залишилися провідними. Важлива деталь: художньо опрацьовані казки набувають соціального забарвлення. У діалогах яскраво відбивається походження персонажів: мовлення звичайних людей характеризується простими реченнями, вигуками, однозначними висловлюваннями, тоді як у мовленні титулованих персонажів наявні поширені речення, метафоричність, багатозначність лексики.

Наприклад, **розмова двох селян, чоловіка й жінки:**

— *¡María, no me hagas enfadar!*

— *¡Quico, no me pongas nerviosa!*

— *¡Yo no amaso!*

— *¡Yo tampoco!*

— *¡No riñamos!*

— *Eso, de tí depende. (“Pereza y testarudez”);*

розмова лікаря й султана:

— *El remedio más eficaz para curarte, señor, no se encuentra aquí, en Turquía...*

— *¿Qué remedio es eso?*

— *Una especie de unguento hecho con manteca de cristiano y unas hierbas milagrosas que sólo yo conozco...*

Pero, desgraciadamente, aquí es muy difícil encontrar un cristiano...

— *¿Y las hierbas?*

— *Las hierbas, pues sí, señor...*

— *Prepara entonces las hierbas y mis médicos te sacarán la manteca a ti mismo... (“El príncipe desmemoriado”).*

У наведених прикладах можна побачити різницю між мовленням простих людей і людей, що належать до кола привілейованих осіб: прості люди висловлюються простими непоширеними реченнями, а титуловані персонажі говорять поширеними реченнями, використовуючи вставні слова (*entonces, pues, sí*), складні граматичні конструкції (напр., дієприкметниковий зворот — *ungüento hecho con manteca de cristiano*). Експресивність мовлення простих людей досягається вживанням окличних речень, дієслова стоять у наказовому способі (*no me pongas, no riñamos*). У мовленні заможних людей для надання експресивності застосована оціночна лексика (*desgraciadamente*), метафори (*te sacarán la manteca a ti mismo*) й епітети (*unas hierbas milagrosas*), широко використовуються ступені порівняння прислівників та прикметників (*más eficaz*).

Мета літературної казки — донести якусь ідею чи поняття, привернути увагу до проблеми, показати зразки високої моральності, тоді як головним у фольклорній казці є переважно сюжет. Розмежовуються функції казки: фольклорні (від розповіді до слухання) та новелістичні (для читання).

У цей період уже чітко виокремлюється як різновид «чарівна казка» (*cuentos maravillosos*). На особливу увагу в чарівних іспанських казках заслуговує образ феї. Під час аналізу виявляється, що феї є всесильними, всемогутніми, вони не підкоряються законам світобудови, вони незрозумілі простим смертним [10].

Герої чарівних казок вже не такі схематичні, як прийнято у фольклорній традиції. З'являється психологічний аналіз персонажів: вони думають, страждають, вагаються тощо. Цей психологічний аналіз мотивів поведінки людей знайде свій розвиток і в інших авторських текстах казок початку ХІХ ст.

Отже, можна зробити висновок, що іспанська казка як жанр із давніх часів посідає важливе місце серед фольклорних творів усіх народів світу. На текстах казки позначився вплив різних історичних епох, починаючи від первісного суспільства і до наших днів. Усе це свідчить про важливе місце іспанської народної казки у культурно-побутовій практиці іспанського суспільства на різних етапах історичного розвитку і про тісний зв'язок із життям народу. Цей жанр найлегше долає кордони. Поширюючись за межі державних кордонів, казки зазнають місцевого впливу і змін. Казкар вплітає нові мотиви, взяті з інших казок, і деякі з цих мотивів перетворюються на самостійні твори.

Із часом тексти деяких казок зазнавали істотних змін, але дотепер основна їх ідея «боротьба добра і зла» не втратили своєї актуальності, про що свідчить звернення сучасних авторів до казкових традицій фольклорних текстів.

ЛІТЕРАТУРА

1. Григорьев В.П. Становление языка испанской национальной литературы / В.П. Григорьев. — Л. : Изд-во гос. пед. ин-та, 1975. — 87 с.
2. Данилич В.С. Феномен человека в системе языка и картине мира (по памятникам эпохи становления национального языка и национальной литературы Испании) / Валентина Стефановна Данилич. — К. : Издат. центр КГЛУ, 2000. — 246 с.
3. Мастилко Н.В. Испанська народна казка: жанрово-композиційний та лінгвопрагматичний аспекти: дис. ... канд. філол. наук: 10.02.05 / Наталія Володимирівна Мастилко.— Київськ. нац. лінгв. ун-т. — К., 2004. — 186 с.
4. Almodóvar A.R. Los cuentos populares, o la tentativa de un texto infinito / A.R. Almodóvar. — Murcia : Universidad de Murcia, 1989. — 128 p.
5. Espinosa M. Cuentos populares espaoles / M. Espinosa // Cuento folclórico y literaturas del siglo XI. — Brasil : Rio de Janeiro, 1967. — № 78. — P. 384–387.
6. Chevallier M. Cuentecillos tradicionales en la España del Siglo de Oro / Máxime Chevallier // Cuento tradicional, cultura, literatura. — Salamanca : Universidad de Salamanca, 1999. — P. 12.
7. Biglieri A. Inserción del explum medieval. El Libro de buen amor / Anibal Biglieri // Revista de Filología española. — Auster, 1990. — P. 81–101.
8. Kortasar J. Algunos aspectos del cuento / Julio Kortasar // Casa de las Américas. — 1962. — № 15–16. — P. 63.
9. Menéndez P.R. Cervantes y la epopeya / Pidal Ramón Menéndez // Homenaje a Cervantes.— Valencia, 1950. — P. 419–443.
10. Zarzuela A.R. Leyendas de hadas [Електронний ресурс] / Alejandra Ramírez Zarzuela. — Режим доступу: Alejandra Ramírez Zarzuela. Leyendas de hadas [Електронний ресурс] / Alejandra Ramírez Zarzuela. — Editoria LIBSA, 2005. — Режим доступу: <http://www.elmundodelashadas.com/>

В работе обоснованы теоретические положения испанской народной сказки, а также на основе использования комплексного подхода исследована жанрово-композиционная и лингвопрагматическая специфика испанской сказки. Рассмотрено влияние жанровых особенностей сказки на нарративное оформление и на формирование структурно-содержательной организации текста. Было построено инвариантную композиционную модель испанских народных сказок, выяснено прагматические функции неизменных структурно-содержательных компонентов испанского сказочного текста. Определены способы и средства вербализаций авторских интенций в тексте сказки.

Ключевые слова: испанская народная сказка, средства вербализации, прагматическая направленность текста, композиционная структура, инвариантная и вариантная композиционная модель.

This paper motivated theoretical foundations of Spanish folk tale, and based on the use of integrated approach, investigated their genre and compositional lingvopragmatic specifics. The influence of genre features fairy tales in their language processing and the formation of structural and semantic organization of the text. Compositional model of Spanish folk tales is preserved, pragmatic functions constant structural and semantic components of fabulous Spanish text are found. Ways and means of verbalizations of copyright intentions in text stories are identified.

Keywords: Spanish folk tale, means of verbalization, pragmatic orientation of text, composition structure, invariant and variant composite models.